

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. március 25.
(virágvasárnap)**

Horváth Géza

SZÁJJAL VAGY SZÍVVEL?

Énekek: 25,1; 331,1-3; 467,5; 331,4-5

Lekció: Mt 21,1-11

Alapige: Mt 15,8

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk és dicsőítünk Téged a gyülekezet közösségében, hogy nem úgy ismerhetünk Téged, mint a Názáretből való prófétát, hanem úgy hódolhatunk előtted, mint aki királyok Királya és uraknak Ura vagy; mint akinek adatott minden hatalom mennyen és földön.

Hálás a szívünk, hogy ünnepre gyűlhettünk egybe. Sokan, sok helyről jöttünk, sokféle gondolattal, érzéssel, sokféle szívvel, mégis kérünk, hogy egy vágyat hagyj nekünk és adj nekünk ezen az istentiszteleten: megérthessük és követhessük a Te szent igazságodat és a Te akaratodat.

Jövünk eléd úgy, Urunk, mint akik ellened vétünk; mint akik életében nem mindig nyilvánvaló, hogy ki a mi Királyunk, ki vezet minket; hogy ki parancsol nekünk a mi életünkben, cselekedeteinkben, tetteinkben. Megvalljuk Neked, Urunk, hogy sokszor föléd kerekedünk, szolgává teszünk Téged, Úr Jézus Krisztus, és nem az látszik rajtunk, hogy Te uralkodsz az egész életünk fölött. Szeretnénk kérni most ezen az ünnepen Téged, hogy bocsáss meg nekünk ezért, és kérünk Téged, hogy formálj újjá bennünket. Tisztíts meg teljesen, hadd legyen fényedből fénysugár az életünk!

Add, hogy lelki haszonnal legyünk együtt, Urunk; elvehessük a Te ajándékaidat, amelyet gazdagon akarsz adni a Te gyermekeidnek. Kérünk Téged, adj alázatot ehhez, nyitott szívet, engedelmes lelket, amely azt mondja ma is: szólj Uram, mert hallja a Te szolgád. Kegyelmedből kérünk, hogy hallgass meg minket.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Máté írása szerinti evangélium 15. fejezetének a 8. verséből, ahol ezt olvassuk: *„Ez a nép szájjal közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem.”*

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet virágvasárnap szép ünnepén. Nekünk, igehirdetőknek, amikor ünnep van, két lehetőségünk van: az alapigét vagy az aktuális történetből vesszük, vagy pedig egy olyan igét olvasunk fel és hirdetünk, amely arra a történetre jellemző, de inkább a belső, lelki történéseket adja elénk, mint a külső formákat és megjelenéseket.

Felolvastam a lekcióban virágvasárnap történetét: amikor Jézus Krisztus a prófécia szerint, melyet megírt Zakariás, bevonul szamárháton Jeruzsálembe, ahol hatalmas tömeg fogadja. Virágvasárnap tehát van egy bevonulás – amelyet Jézus végez, és van egy felvonulás – amelyet az emberek, a tömeg visz véghez, de végül is az utat csak Jézus Krisztus járja végig. Hiszen, ennek az útnak a vége itt kezdődik Jeruzsálemben a bevonulással, és szenvedéseken, elárultatáson, hazugságon keresztül vezet majd egyenesen a Golgotára. Jézus Krisztus ezt az utat végigjárja, a felvonuló tömeg azonban lemarad mellőle.

Az egyik evangélista így írja le: akkor elhagyván Őt, mindnyájan elfutottak. A bevonuló Jézus véghezviszi azt, amit Isten örök tanácsvégzésében elvállalt, és amely rá bízott. A felvonuló tömegről azonban kiderül, hogy nem tudnak hűségesekek, állhatatosak maradni, és amikor érdekeik úgy kívánják, elhagyják az Úr Jézus Krisztust és meghátrálnak.

Elgondolkodtam azon, testvérek, hogy ha akkor lett volna újság, napilap, vagy lett volna televízió vagy rádió, akkor hogyan publikálták volna ezt az eseményt? Egész biztosan a címlapon jelent volna meg az újságban, a médiában pedig minden bizonnyal a vezető hírekben – mondjuk a fél nyolcas híradóban – mondták volna be, hogy mi történt aznap. A tudósítók akkor csak arról beszélhettek volna, hogy mit látott az ember, azonban ez az ige, amit felolvastam, arról szól, hogy mit lát Isten. Ez a kettő, tudjuk, hogy nagyon ritkán egyezik, mert mást lát az ember és mást lát az Úr Isten. Ez abból adódik, amit Sámuel próféta könyvében olvasunk: az ember azt nézi, ami a szeme előtt van. Az Úr pedig azt nézi, ami a szívben van. Ezért fontos ez az ige, amit Jézus Krisztus ugyan korábban jelentett ki, de nagyon igaz virágvasárnap történetére is: ez a nép csak szájjal közelít hozzám, de a szíve távol van tőlem.

Ha akkor lett volna tudósítás, az csupa örömteli dologról számolt volna be; és olyan dolgokat írt volna, amelyek nekünk fontosak: mennyi ember megy ki; hányan vannak – mert mi mindig erre vagyunk kíváncsiak, hogy valahol hányan vannak. – Ó, csak öten voltak! Akkor az nem ér semmit. Hát, ha ötszázan, na, az már igen, az már valami, vagy esetleg ötezren vagy még többen! – Vagy, hogy mit csinálnak? – Milyen kedves dolog, hogy pálmaágakat vágnak le az útszéli fákról és azt Jézus elé teszik! Meg leveszik a köpenyeiket, és odaterítik, mint egy szőnyeget, hogy azon lépkedjen a szamár! Az ember erre van beállva, ami a szeme előtt van: külsőségek, formalitások; Isten pedig ilyenkor megjegyzi, hogy mi van a szívben! Ahogy Jézus Krisztus mondja ebben az igében: ez a nép szájjal

közelít hozzám – és ezt láthatta volna az ember, és ezt látjuk ma is –, de a szíve távol van tőlem.

Talán egy ünnep sincs a virágvasárnapon kívül, ahol ilyen hatalmas ellentéteket fedezhetnénk fel; ahol ilyen nagy lenne a kontraszt az éljenző tömeg és a szomorú Jézus között. Lukács evangélista leírja azt, amit a többiek ugyan nem, de nála olvassuk: Jézus Krisztus, látva a várost, sírva fakadt. Ott az éljenző tömeg és ott van egy szomorú Jézus.

Volt, amikor a tömeg olyan közel ment Jézushoz, hogy még az ajtót sem tudták kinyitni. Emlékszünk, amikor leengedték a beteget; már meg kellett nyitni a héjazatot, mert nem értek oda. Látszólag azt mondjuk: micsoda közelség, az ige meg arról beszél: van itt egy nagy távolság. Valamilyen értelemben közelség, de a szív tekintetében meg távolság: a szívük távol van tőlem. Van egy hatalmas nagy kívánság a tömeg részéről, hiszen azért mennek Jézushoz, azt akarnák, hogy menjen be a palotába, a helytartó székhelyébe, – a kormányhivatalba, ma talán így mondanánk –, és az idegen római uralom embezeit onnan tisztítsa ki. Mondjon fel nekik, kössön útilaput a talpukra és zavarja ki őket!

Volt egy kívánság a nép részéről, Jézus részéről pedig egy kínálat. Ő így gondolkodott: Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővítködjenek. Azért volt távol a szív, mert nem azt akarták Jézustól, amiért Ő jött, hanem Jézus Krisztust be akarták állítani az önmaguk szolgálatába. Jézus Krisztust tehát csak szóval kiáltották ki királynak, de azt akarták, hogy Jézus álljon az ő szolgálatukba. A templomban is folytatódik tovább ez a hatalmas nagy ellentét, ahová bemegy az Úr Jézus, és ezt mondja: az én Atyám háza imádság háza, ti pedig azt rablók barlangjává tettétek. Valóban igaz az ige – és ezt Jézus megerősíti nekünk – amit Ézsaiás mondott: ez a nép szájával közelít hozzám, a szíve pedig távol van tőlem.

Ezért a mai virágvasárnapon egyetlen dolgot vizsgáljunk meg, testvérek: hol van a mi szívünk! Vajon külső formalitás csak a mi hitünk és vallásosságunk vagy pedig szívünk ott dobban, Jézus szívével együtt?

Ma is ezek az embertípusok léteznek. Sőt, még van egy harmadik is, de azokról Jézus nem beszél, mert azok nincsenek ott. Úgyhogy nekünk sem kell beszélni róluk, mert nincsenek itt. Tudniillik, van az embereknek egy hatalmas tömege, akikről nem azt lehet mondani: ez a nép szájjal közelget hozzám, de szíve távol van tőlem, hanem azt, hogy még szájjal se közelítenek hozzám. Hiszen valljuk meg, hogy akár csak a mi országunkban, milliók vannak, akik még szájjal se közelítenek az Úrhoz! Sőt, hogyha kinyitják szájukat, még abból is csak ilyenek jönnek ki: a vallás, a hit, a templom, az Isten csak gyenge embereknek való, mert az erős megteremti, megszerzi, ami kell neki. Annak nincs szüksége segítségre. Tehát a vallás, az ilyen lelkiileg gyenge embereknek való, akik még belekapaszkodnak esetleg valami segítségbe, amit ők Istennek neveznek. Nem azokról szól Jézus, akik különféle bálvány istenek után kacsintgatnak úgy, ahogy a múlt héten mondta valaki nekem: tudod, a meditáció is imádság! Akiknek a meditáció is imádság, akiknek Buddha is éppen olyan isten, mint az,

SZÁJJAL VAGY SZÍVVEL?

aki teremtett mennyet és földet, fenntart és bölcsen igazgat mindeneket. Ezek azok, akik szájjal se közelítenek Istenhez, de ezek nincsenek itt. Ezek máshol vannak, nem a gyülekezetben és nem itt, az Úr házában.

Viszont azoknak, akik kimennek Keresztelő Jánoshoz a Jordán partjára; vagy amikor Jézus éppen a Hegyi beszédet mondja, akkor leülnek oda a fűre és hallgatják; vagy akik virágvasárnap is kimennek, mint éljenző, hozsannázó tömeg – ezeknek mondja Jézus: van, akik szájjal közelítenek hozzám, de a szívük távol van tőlem. Mi lehetünk azok? Mi vagyunk azok, testvérek, akikről beszél Jézus! Ezért kell megvizsgálni, hogy vajon csak a számmal vallom Őt, vagy szívvel szolgálom és Ura annak Jézus Krisztus! Mi most csak ezt vizsgáljuk.

Még most böjt van, és nagyon érdekes cikkeket olvastam az elmúlt héten a böjtről. Megjelent nyomtatásban, tehát bárki olvashatta. Hadd idézzek ezekből a cikkekből néhány mondatot, mert ezekből meg fogjuk látni, hogy milyen az, amikor az ember szájjal közelít Istenhez. Figyeljük meg! Sokszor idézek szó szerint: „a böjt azt jelenti, hogy tartunk önvizsgálatot. A böjt lehetőséget ad, hogy az ember magába nézzen, hogy megvizsgálja lelkiismeretét, milyen a kapcsolata Istennel, családjával, a barátaival. A böjt azt jelenti, hogy vizsgálj meg magad.” A Biblia azonban nem ezt mondja. Lehet, hogy valaki így gondolkodik, de ez az önmaga gondolata. A Biblia azt mondja Dávid szép, 139. zsoltárában, amikor Dávid kéri: vizsgálj meg engem Uram, és nézd meg az én szívemet – most szabad fordításban –, van-e nálam a hamisságnak valamilyen útja!

Ha valaki így kezd gondolkodni: magamat kell, hogy megvizsgáljam, akkor ez olyan, mintha a beteg azt mondaná: elég, ha én magamat megvizsgálom, nem kell nekem orvoshoz menni. Akkor én magam felállítom a diagnózist, és magamnak elrendelem a terápiát. De a Biblia nem ezt, hanem azt mondja: ha te szívvel hiszel; hogyha a te szíved van ott az Úr mellett, akkor azt mondod: Te vizsgálj meg engem, Uram! Eléd állok, Te mondj rólam véleményt! A böjt tehát azt jelenti: meghallgatom, hogy mi Jézusnak a véleménye rólam. Nem azt jelenti a böjt, hogy ezt vagy azt nem eszek. Ez formáság. Ez szájjal való közelítés. A böjt azt jelenti, hogy Jézusnak igazat adok, elismerem Őt és azt mondom: Úr Jézus, eléd állok, Te vizsgálj meg! Te vagy az áldott orvos. Terólad van megírva, meg az Atyáról, hogy ismeri a szív gondolatait. Rólad énekeljük: „Te előled elrejtene semmit sem lehet; Látja Lelked minden bűnöm, melynek átkasúlyt, Vedd le rólam, ó, Úr Isten, vedd le ezt a súlyt!”

A böjt azt jelenti: igazat adok Jézusnak, hogy mit mond felőlem. Hogyha Jézus azt mondja: ez a nép szájával közelít hozzám, szíve távol van tőlem; akkor azt mondom: így van, igaza van! Nem Jézusnak kell módosítania a véleményén, hanem nekem kell meghajolnom az Ő véleménye előtt. Milyen nagy különbség, testvéreim! Nem Jézusnak kell felülvizsgálnia Önmagát, hogy tényleg így van-e, tényleg igaz-e, hanem nekem kell azt mondani: szent a Te végezésed és igaz a Te beszéded. Vizsgálj meg engem, mert nálad van a gyógyulás, és nálad van az irgalom!

Így folytatja az előbbi újságcikk: ez a vizsgálat nem önmarcangolás – tudniillik, ha magunkat megvizsgáljuk, – hanem öntisztítás! Ha önmagam vizs-

gálom, akkor abban már eleve benne van, hogy akkor én önmagamot is tisztíthatom? Nem! Onnan már csak egy lépés az, hogy önmagamot is megválthatom, és akkor mi szükség van Jézusra! Akkor nyugodtan kihagyhatjuk az életünk-ből, a hétköznapijainkból, az ünnepeinkből, a családjainkból, a döntéseinkből, a gyermeknevelésünkből, a munkahelyi kapcsolatainkból, meg az egyéb emberi kapcsolatainkból! Szájjal tiszteljük, de a szív távol van.

Még tovább olvasom, de csak azért, hogy az igét jobban felfogjuk, és jobban megértsük. Azt mondja ez az író: hogyha beláthatjuk, hol tévedtünk; és terveket kovácsolhatunk a változtatásra, a jobb emberré válásra; ha szükséges, ehhez igénybe vehetjük szakember segítségét, például egy pszichoterapeutáét, akiben maradéktalanul megbízunk. Ellenben az 50. Zsoltár 15. versében ezt olvassuk: „És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.”

Ugyanerről beszél Jézus! – Ez a nép szájjal közelít hozzám, de a szíve távol van tőlem. Mert, ha a szíve ott lenne, akkor nem így gondolkozna, hogy szükségem van egy szakemberre, hanem, hogy rád van szükségem Jézus. Ahogy a 300. dicséretben énekeljük: „Csak Te kellesz én Uram, Benned mindent meg-lelek. Kegyelem vagy, égi jó, Mely minden bűnt eltöröl, Hagyd, hogy gyógyító folyó Tisztogasson meg belül...” Öntisztulás? – erről a Biblia nem beszél, de arról igen, hogy ha szívvél hiszel és a szíved Jézusé, akkor azt mondd: tisztíts meg engem és tiszta leszek, mossál meg, és fehérebb leszek a hónál!

Ez a nép szájával közelít hozzám, de szíve távol van tőlem. A szájjal való közelítés mindig külsőségekben nyilvánul meg. Ilyenekben, mint a pálmaágak, a hozsánna, a köpenyek leterítése. Sokan könnyes szemmel nézhették; micso-da tisztelet, hogy odaadjuk a köpenyünket! Pedig az lett volna jó, ha odaadjuk a szívünket! Ne a köpenyünkön járj Jézus, hanem a szívünkön taposs! Azon a szíven, ahonnan származnak a gonosz gondolatok, kívánságok, ahol van a bűn gyökere, igen mélyen - ezen taposs Jézus, és ezen légy Úr és Király!

Testvéreim, tanuljuk meg, hogy könnyebb volt az akkoriaknak is Jézus rendelkezésére bocsátani valamit, mint azt mondani: Uram, rendelkez Te velem! Könnyebb rendelkezésre bocsátani a szamarat, – majd el fogja küldeni! Könnyű rendelkezésre bocsátani a ruhát, főleg, ha utána vissza is kapják! Legfeljebb ki kell mosni. Könnyebb rendelkezésre bocsátani a hangjukat – hozsanna –, mint azt mondani: magamat kiszolgáltatom, rendelkez Te velem, Jézus! Könnyebb azt mondani, hogy odaadok neked valamit az időmből, a pénzemből, az erőm-ből, a tehetségemből, mint azt mondani: „Itt van szívem, neked adom Uram, Neked, ki alkotád!” Olyan szép, amikor azt mondja az ige: a szívedet add nékem! „Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizték.” (Péld 23,26) Amikor Pál apostol megy a gyülekezetekbe, azt mondja: „nem azt keresem, ami a tiétek, hanem titeket magatokat” kereslek.

A virágvasárnap ünnepe tanítson bennünket arra, hogy a Jézushoz való viszonyulásunk nem azt jelenti, hogy én viszonyulok Őhöz, hanem azt, hogy Ő viszonyul hozzám. Tudniillik, a prófécia erről beszél. Amikor Zakariás megírta, akkor azt mondta: fog jönni Valaki, aki igaz és szabadító. Amikor az angyal

SZÁJJAL VAGY SZÍVVEL?

kijelenti a születését, testet öltését, akkor azt mondja: Ő szabadítja meg népét annak bűneiből. Ezt adja az Úr, hogy szívünkkel fogadjuk el, és a szívünkkel hódoljunk Előtte. Ezért mondja az ige: szíveteket szaggassátok meg, ne ruhátokat. Egy asszonyt megkérdeztek, hogy mi a véleménye a böjtről. Ezt válaszolta: – Időnként elfeledkezem róla, megvallom őszintén, de ez megbocsátható bűn, és ilyenkor egy jócselekedettel helyre hozom a vétkeket. Milyen jó, hogy a penitenciát magunkra kiróhatjuk! Milyen jó, hogy az ember tudja, minek, mi a büntetése! Milyen jó, hogyha mi magunknak szabjuk meg, hogy a bűneinkért mit érdemlünk! Hát nem azt mondja a szív ilyenkor: Uram, nálad van az ítélet, hogy féljenek Téged? A szív nem azt mondja ilyenkor: a bűn zsoldja halál, de az Isten kegyelmi ajándéka, amibe belekapaszkodok, az örök élet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban?

Testvérek, nekünk nem magunkat kell büntetni, ahogy ez az asszony gondolja! Olyan szomorú, de lehet, hogy senki nem mondta el neki! Én nem hibáztatom, de te halld meg, hogy magadat nem kell büntetni azért, mert a büntetést az a Jézus hordozta el, aki jön szelíden, alázatosan, számárháton! Ő elhordozta a te büntetésedet, ami nem az, hogy mondj le valamiről, valamilyen élvezetről. Azt mondta nekem valaki múltkor: mert tudod, böjtben nem szabad annyi zenét hallgatni, meg ezt, meg azt, meg am azt. Nem! A böjt arról szól, hogy Jézus a te Királyod. Vajon el tudod-e mondani: „Úr Ő éltem fölött, Szívem nem ismer kényszert, Önként szolgálom Őt”?

Virágvasárnap ünnepe tanítson bennünket arra, hogy szívünket kell hoznunk és arra, amit az Efézusi levélben Pál apostol így fogalmazott meg: „Hogy lakozzék a Krisztus, a hit által a ti szívetekben.” Oda vonuljon be! Vonuljon be az életünkbe, a házasságba, a gyerekekkel való kapcsolatainkba! Vonuljon be a munkahelyi viszonyainkba, az ünnepekbe és a hétköznapiakba! A böjt és Jézus királysága azt jelenti, hogy Jézusnak mindenhez köze van. Nincs olyan területe az életünknek, amelyre azt mondhatnánk: itt autonómia, önrendelkezés van, ezt a területet ki tudjuk vonni alóla, hanem azt jelenti, hogy Ő van ott a szívben. A szív a Bibliában az egész embert jelenti. Az egész lelket, az egész gondolkodást jelenti. A szív sokkal nagyobb dolog a Bibliában, mint ez a kis szervünk, amely hála Istennek, itt dobog a mellkasunkban.

A Biblia azt mondja: „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert onnan indul ki minden élet”; – és ezen a mai vasárnapon, Jézus Krisztus azt kéri, hogy a szívedet hozdad! A szíved ott dobogjon az Övében: „Maradjatok én bennem, és én is ti bennetek...”; „... mert nálam nélkül, semmit sem cselekedhettek.” Ne bújj ki Jézus hívása alól! Ne rázd le ezt a hívást! Ne odázd el kínálatát, amelyben neked üdvösséget, örök életet, bocsánatot, jövőt, reményt készített és akar adni Jézus Krisztus!

Hadd fejezzem be megint egy kedves ének sorral, ami eszembe jutott. Míg mi sokszor szájjal közelítünk Jézushoz és nem szívvel, addig Ő nem szájjal, nem nagy ígérekkel, nem nagy fogadkozásokkal, hanem úgy közelített, ahogy egy énekíró megírta: „Szerelmes szíve szakadt meg értem, de eltörölte mind, mind a vétkeket. De eltörölte, de eltörölte mind, mind a vétkeket!”

Hálából szenteld oda a te szívedet, hogy ott legyen Jézus Krisztusban! Ő pedig a te szíved Királya és életed Ura hadd lehessen, mert az Ő szerelmes szíve ezért szakadt meg a Golgotán és életét adta váltságul sokakért.

Imádkozzunk!

Ó, bárcsak teljes szívvel kértük volna ezt Urunk: „Vedd szívesen, hogy hol te vagy, E szív is ott legyen”, mert valóban, ahol a mi szívünk van, ott van a mi kincsünk is. Hogyha a szívünk ott van Tenálad örök rejtekben, biztonságban megőriztetve, akkor minden kincsünk Te vagy nekünk itt s fönnyben a mennyben majd.

Áldunk Téged, Úr Jézus, hogy meg akarsz szabadítani bennünket a szájjal való hozzád közelítéstől. Az is rabság, ha valaki azt gondolja, hogy Téged külsőleg, formalitásokban, formásokban lehet tisztelni, emberi parancsolatok, előírások szerint, és nem úgy, ahogy Te kéred: lélekben és igazságban. Kérünk Téged, Urunk, hogy adj nekünk olyan szabadulást, hogy a szívünkben Te légy a középpont, az Úr, a Király! Te irányíts mindent, és életünknek ne legyen olyan területe, ahol nem Te parancsolsz; ahol Téged szolgává teszünk, rendre utasítunk, vagy kiutasítunk; ahol elnyomjuk a Te szelíd és halk hangodat. Mindezekből kérünk, hogy tisztíts meg bennünket.

Megvalljuk, hogy nincs öntisztulás, nincs önvizsgálat, de van önmegtagadás, amikor mi kisebbek leszünk, hogy Te növekedj az életünkben. Amikor mi visszafogjuk magunkat a Szentlélek segítségével, erejével és hatalmával, hogy Te növekedhessél; hogy Te naggyá legyél, Úr Jézus; hogy Tiéd legyen minden dicsőség, dicséret, tisztelet, hálaadás, hódolat. Kérünk Téged, hogy áldj meg így bennünket! Vésd szívünkbe az ige üzenetét: „adjad fiam a te szívedet nékem”!

Kérünk Téged, áldj meg bennünket úgy is, mint népet, mint nemzetet. Bocsásd meg, hogy a mi népünk még szájjal sem közelít hozzád, nagy többségében elfordult Tőled, megtagadott Téged. Bocsásd meg, hogy sokan külső vallásosságban próbálják megélni az életüket. Köszönjük azokat a keveseket, azt a maradékot, amely minden időben megvolt; akinek a szíve új szív, kicserélt szív; kőszív helyett hússzív azért, mert Te így rendelkezted és kegyelmed által újjászültél. Kérünk, Urunk, hogy áldd meg a mi egész népünket most, amikor ünnepre készülünk. Kérünk, hogy gátold hazánkban áradását a sok gonoszságnak, és fordítsd el eshető romlását nemzetnek, hazának. Bocsásd meg, hogy a nép szíve megkövéredett, szeme megsötétedett és elvakult. Kérünk, Urunk, hogy nyitogasd még a szemeket! Könyörgünk országunk vezetőiért. Köszönjük, hogyha az ország vezetőinek fontos vagy Te, fontos a család. Köszönjük Neked, Urunk, hogy kérhetünk Téged, könyörülj meg: ne bűneink szerint cselekedj és ítélj meg bennünket, hanem kegyelmességed és irgalmasságod szerint.

Áldd meg betegeinket, Urunk, kórházban vagy odahaza fekvőket, idős, el-esett testvéreinket, akik azért nem lehetnek közöttünk, mert a test gyengesége ezt meggátolja és megakadályozza. Köszönjük a Te hordozó, megtartó kegyelmedet az életük fölött; mindazokat, akik őket gondozzák, ápolják, segítik. Imádkozunk Hozzád gyászolókéért, Urunk. Imádkozunk a munkába menőkért, gyermekekért, fiatalokért, óvodásokért, iskolában tanulókéért.

SZÁJJAL VAGY SZÍVVEL?

Kérünk Téged, kegyelmedet újítsd meg rajtunk! Újítsd meg rajtunk a Te képed, mely áll szent életben, hogy legyünk választott néped, élvén szeretetben! Hallgass meg bennünket, kegyelmedből!

Ámen.

331,1-3 ének

1. A nagy király jön: Hozsánna! Hozsánna! Zeng e kiáltás előtte, utána;
Zöld ágakat szeldelnek útára, Békességet hoz népe javára.
Áldott, aki jött az Úrnak nevébe' Általa léptünk az Isten kedvébe;
Békesség ott fenn a mennyországban, Áldott az Isten a magasságban!

2. Ó, szentegyház, hívek boldog országa! Mily édes ez a Jézus királysága!
Szelíd, szegény ez és alázatos, De nagy hatalmú és csodálatos.
Igaz ez és a bűnből szabadító, A bűnt, halált és népeket hódító;
Vasvesszővel bírja ellenségét, De szelíden őrzi örökségét.

3. Jézus király és magát annak vallja, De hogy királlyá tegyék, nem javalja;
Sőt, noha Isten, Sion királya: Lett az időben szolgák szolgája.
Jön szamárháton alázatossággal, Aki pedig bír az egész világgal;
Nem jön királyi fényes bíborban, Nem fegyverekkel zörgő táborban.

467,5 ének

5. Légy áldott, Krisztusom, te nagy! Hadd adjam át szívem:
Vedd szívesen, hogy hol te vagy, E szív is ott legyen.

331,4-5 ének

4. Ó, édes Jézus, Atyádnak szent Fia! Ó, Isten, néped kegyelmes királya!
Vezérelj jóra egész éltünket, Tégy tulajdon népeddé bennünket.
Légy segítségül, ki a magasságban Ülsz drága véreden szerzett országban;
Tégy engedelmes, hű polgárokká S nyert kincseidben birtokosokká.

5. Hogy csak a Jézus és az ő szent Atyja Törvénye legyen és szent akaratja
Cselekedetink zsinórmértéke: Áldott királyunk királyi széke
Hű szíveinkben legyen felemelve, És hűségére életünk szentelve;
Tégyen méltóvá a Jézus vére A boldog lelkek lakóhelyére.